

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

David Bueno i Torrens

Professor i investigador de genètica de la
Universitat de Barcelona

Crisi global i ecologia

Des que es va fer públic el problema de les hipoteques d'alt risc als EUA, els analistes adverteixen de la possibilitat d'una recessió econòmica, la qual es comença a fer evident en el descens en les vendes d'automòbils, la baixada dels preus dels pisos de segona mà, l'augment excessiu de la inflació i el creixement del nombre d'aturats, que la Fundació de les Caixes d'Estalvis Espanyoles preveu que arribi al 9,5% l'any que ve.

L'ENQUESTA DE L'AVUI del 22 de febrer també era clara: el 89% dels que la van contestar creuen que estem a les portes d'una crisi econòmica. Els sistemes econòmics tenen molts aspectes en comú amb els ecològics, atès que ambdós es regeixen per les múltiples i complexes interrelacions dels seus elements. I ningú n'està al marge: tots som organismes de l'ecosistema global, on les espècies busquen espai per sobreviure i expansionar-se, i tots invertim el nostre treball per sobreviure i expansionar-nos econòmicament. Fins ara, les institucions econòmiques europees i espanyoles han estat generant aquesta sensació de seguretat que tant ens agrada. Però en economia, com en ecologia, la seguretat absoluta no existeix.

UN DELS ASPECTES MÉS BÀSICS dels sistemes ecològics és el seu dinamisme oscil·latori, que es resumeix en l'anomenat model de Tom i Jerry. En un ecosistema format només per ratolins i gats, si inicialment hi hagués pocs gats el nombre de ratolins seria elevat. Això faria augmentar el nombre de gats, atès que tindrien més aliment, i llavors el nombre de ratolins disminuiria. Com a conseqüència la població felina també es reduiria, ja que tindria menys aliment, i el cicle oscil·latori tornaria a començar. Evidentment això és una simplificació, perquè els ratolins necessiten menjar i la seva disponibilitat depèn de molts factors, com les variacions climàtiques i la presència d'altres espècies. Tanmateix, l'economia global també es veu influenciada per múltiples factors, com

“La millor manera de superar les crisis és potenciar la capacitat d'adaptació i evolució, en aquest cas econòmica i social, i evitar l'immobilisme personal, unes capacitats que, dit de passada, haurien de ser centrals en tot el procés educatiu”

CARLOTA BOADA

per exemple el preu del petroli i el creixement de les economies emergents. La concurrència de múltiples factors dificulta les prediccions relatives al comportament d'aquests dos sistemes complexos, els quals estan cada cop més encavalcats ateses les repercussions del canvi climàtic generat per l'activitat humana sobre, per exemple, la gestió d'un bé tan bàsic com l'aigua.

PERÒ HI HA UN ALTRE FACTOR que encara ho dificulta més: les crisis sobtades, potser imprevisibles però no necessàriament imprevisibles, atès que moltes són degudes a l'acumulació de diverses tendències oscil·latòries a l'alça o a la baixa, malgrat també n'hi hagi d'inevitables com les causades per fets geopolítics puntuals. En el cas dels sistemes ecològics, aquestes crisis, com la causada per l'escalfament global, provoquen la desaparició d'ecosistemes i llinatges sencers d'éssers vius. Ara bé, una de les lliçons que ens dona la biologia és que els organismes que les gestionen millor són aquells que tenen una bona capacitat d'adaptació i evolució, un dinamisme biològic que els és intrínsec. I després de cada crisi, es produeix una dinamització dels sistemes biològics que l'han sobreviscut, que s'expansionen.

A FINALS DE DESEMBRE es va saber que des de fa 50.000 anys l'evolució biològica humana s'ha accelerat. Però a nivell social, ¿estem prou predisposats a adaptar-nos als efectes de les oscil·lacions i les crisis econòmiques i ecològiques, i a fer evolucionar conseqüentment la nostra economia? Les oscil·lacions són certament un element dinamitzador intrínsec dels sistemes complexos, però cal superar-les. En aquest sentit, la lliçó que ens ofereix l'ecologia és que la millor manera de superar les crisis és potenciar la capacitat d'adaptació i evolució, en aquest cas econòmica i social, i evitar l'immobilisme personal, unes capacitats que, dit de passada, haurien de ser centrals en tot el procés educatiu.

EN DIRECTE

L'estaca

Enric Vila

Historiador i periodista

Doncs jo trobo que els grans resultats del PSC a les generals són la prova que l'independentisme avança, que Catalunya està més lluny que mai d'Espanya i que l'eix de la centralitat es va movent cap a nosaltres. No hi ha motius per al desànim. El PSC de la LOAPA, del Foro Babel, de l'espoli fiscal consentit i silenciats, ha guanyat com sempre, sí, però aquesta vegada fent el discurs de Pujol. Cal recordar Borrell, Serra, cal tenir memòria. Avui, el discurs del PSC el fa el PP, i el del PP, els Ciutadans. La Catalunya socialista, és a dir, la Catalunya materialista i sense pàtria, cada dia costa més diners a Madrid. És veritat que ERC s'ha ensorrat i que CiU amb prou feines ha aguantat, és veritat que els morts (polítics) els hi hem posat nosaltres. Però, i què? Qui s'ha de jugar el tipus pel país? ¿Els fills de la burgesia que governa Barcelona des dels temps de Franco, els Montilla que van arribar d'un altre país fugint de la misèria? No, home, no. Ara cal donar confiança al PSC. Que els fills d'aquella burgesia que va pactar amb els immigrants per conservar la posició s'adoni que una Catalunya independent els surt més a compte que Espanya, i que els fills del cinturó vegin que per ser catalans no cal que ballin sardanes ni parlin català en la intimitat, n'hi ha prou que no facin d'exèrcit d'ocupació. També cal que CiU i ERC aprenguin a donar exemple, que entenguin que sempre tindran l'honor de ser els primers a rebre. Que recordin Llach: “Si tu l'estires fort per aquí i tu l'estires fort per allà...”. Al capdavall, un globus es peta amb una agulla.

“M'enterro en els fonaments”

Oriol Junquera

Historiador

Parafrasejant Manuel de Pedrolo, en ocasions podem tenir la sensació que la nostra “obra és un enderrocc, el que resta d'un edifici que des de l'inici clivellava. Un edifici

de fang. I que no en podem utilitzar res, perquè el fang no dura, s'esmicola i torna a ser terra que ens empolsa els peus. Però jo la toco amb els dits, la sospenso amb les mans i reuneixo un túmul sota el qual enterro alguna cosa. Sempre cal enterrar alguna cosa en els fonaments, de vegades un home i, en moments excepcionals, potser fins i tot una generació. Potser serà la meva...

[...] Cal acceptar el sacrifici i deixar testimoni, encara que potser no en siguem dignes. [...] Al cap i a la fi no hauríem començat aquesta obra si no hi confiéssim”. Aquesta setmana s'han desenterrat moltes destruccions de guerra per intentar fer llenya del suposat arbre caigut d'Esquerra. Ja fa anys que molts somnien a segar en verd la futura collita de sobiranistes, que brota una

mica arreu de la nostra terra. I el cert és que cal reconèixer que és difícil bastir estratègies guanyadores, quan nosaltres som febles i els nostres enemics tan poderosos. Prou poderosos per intentar fer-nos creure que les derrotes no són fruit de la limitació dels mitjans, sinó de la nostra inferioritat moral i intel·lectual. I, sens dubte, si ens deixem atrapar per la

xarxa de mentides que teixeix el poder, estarem cavant la nostra tomba. Evidentment, Esquerra no enquadra dins les seves files tots aquells que volen la independència; però, probablement, en aquests moments, és la millor de les eines disponibles en el nostre procés d'alliberament nacional... i també per avançar en el camí de la justícia social i de la radicalitat democràtica.